

ŠESTÁK

oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu a 6.oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřiních

číslo **143** vydáno pro vnitřní potřebu - 19. března 2018, nákladem 50 výtisků

23.-25.2.2018 - jarní výprava do Dinotic

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

Oddílová Rada

V neděli 4.3.2018 proběhla v DBCB **velká oddílová porada**, které se zúčastnili všichni pozvaní. Tímto Vám chci ještě jednou poděkovat jak za účast, tak za všechny vytvořené nápady :-)

Na letošní **Ivančenu**, která se bude konat v sobotu 21.4.2018, budeme opět vypravovat **dva autobusy**. Srdečně tedy zvedeme všechny členy a rodiče. Nezapomeňte nahlásit svou účast někomu z vedení, abychom věděli, že autobusy naplníme.

Janina daruje Africké šneky - velikost zatím cca 2 cm, budou ale větší:-) Nenároční, pro začínající chovatele, není potřeba žádná velká péče.

Tříkrálová sbírka - minulý tisk Šestáku Janina asi trochu "zaspala":-) tak se omlouvá a píše teď, protože si myslí, že akce jako je Tříkrálová sbírka za připomínku stojí: jako každý rok jsme koledovali v Ratiboři a Kateřinicích. Zúčastnilo se jí **22 lidíček (20 členů oddílu a 2 rodiče)**, což je myslím dost a hlavně každý z nich si zaslouží velký dík, už jenom za to, že je ochotný obětovat svůj volný čas pro pomoc jiným,

chodit den, nebo dva po dědině a zpívat a zpívat a zpívat. Letos nám počasí extra přálo, a tak nás místo sněhových vloček obtěžovaly včely a bahno pod nohama. Byly to dva příjemné dny, v dobré společnosti a k tomu ještě sladkosti, ovoce a plnící se kasičky.....Děkuji všem:-)

Když už jsme u toho děkování, chtěli bych ještě **poděkovat všem dětem, dospělým, Obecnímu úřadu Ratiboř**, prostě každému, kdo se podílel na **opravě naší ratibořské klubovny**. Klubovna byla po asi už 13 letech v dost špatném stavu, a tak jsme se rozhodli pro kompletní obnovu:-). Začalo to velkým stěhováním nejvíc zničených věcí do sběrného dvora: koberec, skříně, stará křesla... no bylo toho dost. Potom jsme pracovali s dětmi na schůzce a vynášeli drobnosti a věci, které potřebujeme. Pak přišla na řadu **oprava podlahy**, pavučiny, nové lino, malování, velký úklid, stěhování sedačky, montování poliček, nástěnek, oslava a "zabydlování", které nám ještě asi chvíli potrvá. Ještě nás čeká několik krabic na přebrání a další zkrášlování klubovny...už teď se nám ale moc líbí a doufáme, že nám zase pár let vydrží.

Co s sebou na každou schůzku a výpravu?

(Kikina) ŠESTKA už 20 let udržuje tradici několika věcí, které by měl každý člen nosit na oddílovky, družinové schůzky i na výpravy. Patří sem uzlovačka, šátek, deník, propiska a KPZ. Proč právě těchto **5 věcí**?

uzlovačka – slouží nejen k tréningu vázání uzlů, ale také k různým hrám

šátek – slouží hlavně ke hrám, ale také jako pomůcka při tréningu první pomoci

deník a propiska – můžu si zapsat slova zapamatovaná v kimovce, ale také informace o výpravě, můžu si sem nalepit památeční lísteček atd.

KPZ – krabičku poslední záchrany si na oddílovky a výpravy nosíme vždy a na družinovky po dohodě s rádcem na oddílovky i schůzky si samozřejmě bereme pítí (svačinu jenom po dohodě s rádcem)

Na všechny schůzky chodíme v přiměřeném oblečení, kterému nevádí zašpinění nebo poškození.

Za roky strávené v oddíle se mně osobně osvědčil systém „jednoho bágliku“. Znamená to, že všechny potřebné věci mám stále připravené v jednom bágliku, ze kterého je nevytahuji. Když jdu na schůzku, jenom vezmu z háčku báglik a jdu. A vím, že mám s sebou vše potřebné. Zároveň se tím učím myslet si na své věci, a také velmi ulehčím práci rádců či vůdců, kteří chystají program. Protože sejde-li se na oddílovce polovina lidí, kteří mají všechno a polovina, která nemá nic, těžko se pak všichni mohou zapojit do hry, která vyžaduje třeba šátek.

MILÍ RODIČOVÉ

Pokud jste aktivní na internetu, budeme rádi, když se připojíte do „přátel“ a "olajkujete" naše Facebookové profily – ŠESTKY, DBCB i OLDSKAUTŮ. Mimo jiné budete mít i nejčerstvější informace, zprávy a fotografie z toho, co právě "hýbe oddílovým životem".

(Kikina) Už několikáté ráno si nadávám, že jsem měla jít spát dřív a slibuju si, že dneska už fakt půjdu. Ale nejdu. Hledím do počítače, chvílemi se usmívám, ale častěji spíš potlačuju slzy. Dobrovolně podstupuju sebetryznění v podobě **sledování starých oddílových videí**. Sleduju sama sebe na dvacet let starých záběrech a ač je to vlastně nesmysl, tak sama sobě závidím. Závidím si, i když vím, že všechno, co jsem tehdy prožívala, je pořád moje a stále mě to ovlivňuje. To malé copaté jsem pořád já, ale jaksi hrozně vzdálená. Nebýt těch záběrů, na většinu okamžiků bych si vůbec nevzpomněla. Je to jako minulý život. Ale přece jen to všechno v sobě mám. Podzimní slunce a vrčící dřívka na Dynčáku. Ráno na Lietavě. Bolavé nohy na Choči. Noční zima na Fatře. Planina a její zvláštní ticho. Bobování na Bařince. A všichni moji kamarádi. Moje malá ruka ve velké Radkově. Sabina, jejíž jemné ruce poznám i když v nich drží sekyru. Dazul drnkající na kytaru ještě ve spacáku. Zamyšlená, klidná Kecčina síla. Neposedný velký kluk Peťa. Barča – mírná a podporující. Jančino chápavé objetí. Mirisovo věčné škádlení. Fantovy stále stejně zářící oči. Milovaný Jeňa v kanadách a plandajících kalhotách. Chtěla bych mu skočit kolem krku a říct...

Kdybych měla svým dětem něco přát (kromě pevného zdraví), přála bych jim, aby se jednou také mohly dívat samy na sebe a závidět si. A aby mohly stejně jako já říct: **Miluji svoji minulost.**

TÁBOR 2018 u Budišova

(Dita) Je to tu! Opět se nám po roce kvapem blíží čas letního tábora. Odjízdet na něj budeme sice až za několik měsíců, ale šestkařské vedení už má víceméně jasnou představu, jak by měl tábor letos probíhat. **Tématem letošní táborové hry je Harry Potter.**

Termín a místo stálého tábora: 7.7. - 22.7.2018 tábořiště Budišov

Vedoucím tábora je Radim Zbranek - Fanta, tel.: 732 868 449, email: r.zbranek@seznam.cz

Termín a místo putovního tábora (pro starší 14 let): 29.6. - 7.7.2018 místo je zatím v jednání

Pro bližší informace kontaktuj Lukyho - Lukáše Tatýrka, tel.: 731 2026 446, email: Lukastatyrek@yahoo.com

Po velké poradě, která probíhala celou neděli 4.3.2018, jsme se domluvili na několika novinkách, se kterými bych Vás nyní chtěla seznámit:

KAPACITA TÁBORA

Kapacita letošního tábora je 30 míst. Toto číslo má hned několik důvodů. Jako skautský tábor na „zelené louce“ nejsme schopni splnit přísnější podmínky, stanovené pro tyto větší akce hygienickou vyhláškou. Dále jsme také limitováni počtem vedoucích, kteří se mohou táboru v plném rozsahu zúčastnit z důvodu pracovních, školních či jiných povinností. Také máme při velkém počtu táborníků problémy s dopravou materiálu atd. Proto jsme se letos rozhodli takovéto opatření učinit, aby mohl tábor proběhnout ke spokojenosti všech táborníků.

V případě naplnění kapacity tábora nerozhoduje pouze datum odevzdání přihlášky, ale i to, jak se daný člen aktivně účastní oddílového programu (družinovy, oddílovky, výpravy). **Všechny přijaté táborníky budeme 2. května 2018 kontaktovat s platebními pokyny.**

CENA TÁBORA

Vzhledem k rostoucí cenám potravin a dopravy, navyšujeme cenu tábora i puťáku o 100 Kč. **Cena stálého tábora tedy bude 2500 Kč, cena putovního tábora bude 2800 Kč.**

Žádná stokorunová záloha se letos nevybírání. Poté, co budete kontaktováni s platebními pokyny, je nutné celou částku tábora/puťáku uhradit do **15. května 2018.**

Pokud potřebujete **pro svého zaměstnavatele potvrzení** kvůli finančnímu příspěvku na tábor, kontaktujte co nejdříve mě, Ditu Gabryšovou, na email: Ditu@email.cz

PŘIHLÁŠKY

Přihlášky společně s posudky budou členům rozdány **na začátku dubna 2018**, případně ke stažení na oddílovém FB Šestka Kateřinice.

Pro závazné přihlášení dítěte je nutné odevzdat tyto náležitosti:

- **přihlášku na tábor/puťák** (vypisuje rodič)
- **okopírovanou kartičku zdravotní pojišťovny**
- **posudek o zdravotní způsobilosti** (potvrzuje lékař)

Prosíme, dávejte pozor při vyplňování tohoto dokumentu u části povinné očkování, aby bylo správně vyplněno. V případě, že dítě nemá povinné očkování, nemůžeme jej na tábor přijmout (viz zákon). Informace o zdravotním stavu dítěte má k dispozici pouze zdravotník tábora.

Přihláška+ posudek + kopie kartičky se odevzdávají společně do 1. května 2018 rádcům/vůdcům na družinovkách či oddílovkách. V den odjezdu se bude odevzdávat už jen **potvrzení o bezinfekčnosti** (vypisuje rodič) + **léky**, které dítě pravidelně užívá.

Potvrzení o bezinfekčnosti vyplňují rodiče den nebo 2 dny před odjezdem na tábor nebo puťák! Prosíme, abyste potvrzení podepsali a poslali dítě na tábor jen tehdy, **když nebude nemocné a nemůže nakazit ostatní.** Dá se určitě domluvit, že se doléčí doma a přijede na tábor o něco později. Všechny výše zmíněné dokumenty jsou důležité pro vedoucího a zdravotníka tábora, aby bylo možné zajistit bezproblémový chod tábora pro všechny přihlášené děti. Děkujeme za pochopení.

ODJEZD NA TÁBOR

Sraz bude v sobotu **7. července 2018 na vsetínském nádraží v 10:20.** **Všechny věci budou sbaleny v jednom batohu!!! Nikdo nic neponese v ruce. Nezapomeňte na potvrzení o bezinfekčnosti.** Na

tábor **jedeme v kroji!!!** Pokud by do tábora došlo k nějakým změnám, budete včas informováni.

KOLO NA TÁBOŘE

Jako každý rok, i letos si s sebou bereme kola. **Přilba je povinná!** Na kolo i přilbu prosím nalepte lístek se jménem (může se stát, že mohou být dvě stejná kola). Prosíme všechny, kdo mají kolo, aby si ho s sebou vzali (ti co kolo nemají, zůstávají na tábořišti a většinou je jim líto, že nemohli na výlet jet). Kolo musí být v dobrém technickém stavu a musí mít základní vybavení (blatníky, zadní blikač, přední světlo). **Kola se budou shromažďovat v klubovně v Březinách před nebo po ukončovacím ohni 29. června 2018 do 19:00.**

SEZNAM VĚCÍ NA TÁBOR

- kroj, šátek + turbánek (stejně jako minulý rok budeme v případě zájmu objednávat kroje z Junshopu hromadně - pokud máte zájem, napište nám na oddílový email info.sestka@gmail.com.)
- kalhoty nebo sukni ke kroji (**ne do gumy**) – mohou být rifle, manžestráky, kapsáče (tyto kalhoty budou jen ke kroji na nástupy, nebudou pracovní), barva by měla být hnědá, zelená, modrá, černá (**pokud možno, ne příliš pestrých barev**)
- náhradní dlouhé kalhoty + kraťasy
- trička s krátkým a dlouhým rukávem nebo košile
- svetr, mikina
- bunda a pláštěnka nebo něco podobného, pokud možno nepromokavého
- oblečení na spaní (teplákovka určená pouze k tomuto účelu!)
- ponožky, spodní prádlo
- pokrývka hlavy
- plavky
- boty (1-2 pevné, sandály)
- kostým - tematický k táborové hře (viz níže)

Hygienické potřeby: zubní pasta + kartáček, hřeben, šampón, mýdlo, opalovací krém, repelent, ručník, osuška, kapesníky (lepší jsou plátěné)

Ostatní věci: ešus+lžička+hrníček (zabaleno v látkovém pytlíku na pověšení), spacák+karimatka, celta (kdo má), malý batůžek, baterka + náhradní baterie, deník+tužka, KPZ, uzlovačka, malý kapesní nožik (není nutné), šitíčko, plátěný pytel na špinavé prádlo (stačí povlak od polštáře), peníze (něco málo na útratu), oblíbená knížka.

Nezapomeňte na léky, které dítě pravidelně užívá + návod na jejich užívání. Předajte prosím přímo

při odjezdu dospělé osobě.

Prosím nedávejte dětem na tábor žádné cenné věci (drahé hodinky apod.). Telefon si samozřejmě mohou vzít. Prosíme rodiče, aby dětem volali v době poledního klidu (12:30 - 14:00) či po večerním nástupu (od 19:30), abychom dodrželi celistvost programu. Jakékoli zdravotní problémy, ale i jiné, Vám bude volat vedoucí tábora Fanta.

Nezapomínejte, že každé dítě je jiné a potřebuje jiné množství věcí. Každý si nese svůj batoh sám, a to celou cestu.

KOSTÝM

Kostým by se měl hodit k táborové hře **Harry Potter**. Jak bude vypadat je na zvážení každého, nutné je pouze dodržet, aby měl **jednu dominantní barvu**. Pro světlušky a vlčata je to žlutá barva, pro žaby červená a pro šneky zelená. Také je potřeba mít kouzelnickou hůlku.

NÁVŠTĚVNÍ DEN

Návštěvní den proběhne v **sobotu 14. července 2018**. Své dítě si můžete po dohodě s námi odvézt na nějaký výlet. Děti budou mít sbaleno svoje špinavé prádlo na výměnu za čisté. Každé dítě je jiné a má taky jinou spotřebu sladkostí, proto na to prosím myslete. Lepší méně, protože oplatky a bonbóny dostávají děti i během tábora (při svačinách, hrách). Nejžádanější surovinou jsou **buchty**, prosíme však, abyste **nevozili krémové**, protože je nemáme jak skladovat.

NÁVRAT Z TÁBORA

Předpokládaný návrat je v **neděli 22. července 2018 opět na vsetínské nádraží, a to vlakem v 15:03.**

Jakékoli dotazy Vám zodpovíme na informační schůzce pro rodiče 25.5. 2018 od 18:20 v DBCB nebo po telefonu 731 527 143 (Dita Gabryšová) a 733 520 903 (Štěpánka Pavlůsková), případně také na oddílovém emailu info.sestka@gmail.com.

100 KNIH

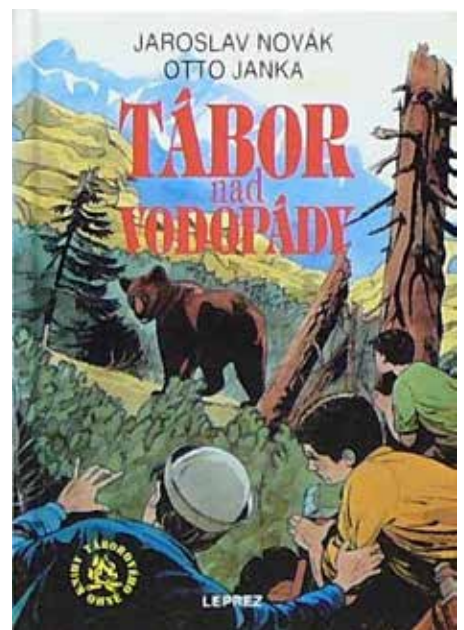
KTERÉ MUSÍŠ PŘEČÍST NEŽ ZESTÁRNEŠ

TÁBOR NAD VODOPÁDY

Zvláštní kniha. Má dva autory. V roce 1994 ji dopsal Otto Janka - Ropim, na základě nedokončeného rukopisu Jaroslava Nováka - Braťky (+1965), jehož nedokončený román ležel několik desítek let v okresním archivu v Ústí nad Labem.

Braťka začal román psát na základě skutečných událostí, které se svým oddílem zažil v létě roku 1949 - v Tomanově dolině Vysokých Tater, 1500 m.n.m. Skautský tábor v divoké krajině, kde musí společnými silami čelit nejen občasné nepřízni počasí, ale i sobě samým. Příběh je zachycen i v kronice Pátého oddílu vodních skautů.

Rád si místa o kterých čtu "očichám" na vlastní nos. Před čtyřmi roky se mi to podařilo i v případě "Tábora nad vodopády" - medvědi tam žijí pořád, myslím si, že jsem našel i místo, kde tábor stál - článek, fotky i video najdeš na: <http://oldskauti.cz/27-28-9-2014-po-boruvkach-jej-ma-i-medved-cerne/>

Jaroslav Novák (*1894 +1965) - známý pod svou skautskou přezdívkou Braťka. V roce 1916 vymyslel legendární zkoušku "Tři orlí pera". Byl úředníkem, knihkupcem a jedním z nejvýznamnějších českých skautských pracovníků s mládeží. Byl průkopníkem táboření a spolupracovníkem zakladatele českého skautingu Antonína Benjamina Svojsíka, se kterým se seznámil roku 1913. V tomto roce také založil Pátý pražský oddíl Junáka, tzv. vodní Pětku. Za německé okupace se spolu se svými skauty zapojil do odboje. Po komunistickém převratu v roce 1948 jej postihl zákaz publikační činnosti, takže některé jeho knihy mohly vyjít až po roce 1989. Po výsleších StB byl nucen se odstěhovat do Ústí nad Labem. I zde založil pobočku Pětky.

Otto Janka (*1930 +2009) - skautská přezdívka Ropim. Skautem se stal v roce 1943, když si ho v pražském Klubu českých turistů vybrali vedoucí ilegálního skautského vodního oddílu. Během Pražského povstání působil jako spojka a obdržel Junácký kříž Za vlast. Po komunistickém převratu a zákazu skautingu byl opět členem ilegální skautské skupiny. Publikovat začal v časopisech. Napsal na dvacet rozhlasových her a dramatických pásem (zejména o slavných lidech minulosti), pět televizních scénářů a přes dvě desítky knih (dobrodružné příběhy pro mládež, historické práce a sborníky, beletrizující životopisy, některé i o významných skautech).

„Každý stopař kamzíků by měl vědět, že žádný kamzík nemá brejle, i když by je asi potřeboval,“ prohlásil Braťka před cestou na Velkou Kopu do království kamzíků.

Dýchl si na skla svých brýlí a vyčistil si je kouskem měkké kůže.

„Kamzík moc dobře nevidí, ale slyší – jako kamzík. To si pamatujte.“

Bylo to poučení, které jim na první výpravě nebylo nic platné a zavinil to vlastně Braťka, neměl dávat Togenovi příležitost, když věděl, že kamzík by potřeboval brýle, ale slyší bezvadně, slyší i to co kluci neslyší. Vysvětlil jim, že když budou stát jako zkamenělí, že třeba k nim přijde kamzík až na dostřel jejich fotografických aparátů. Nesmějí jen dýchat. Nebo musí dýchat tak tiše, aby je neslyšel. Mohou se trochu pohnout, jen při tom nesmějí zavadit o větvičku a ani kámen pod nimi nesmí zašelestit.

Byli už skoro ve výšce dva tisíce metrů, na travnatých hřbetech hory, nad úvalem, který padal do doliny, když uviděli v dálce, na druhé straně úvalu, malé stádo kamzíků, rozptýlené na stráni a pomalu se loudající směrem k nim. Ještě bylo daleko.

Braťka, ale už jen tichým hlasem, stačil říci klukům, že stádu kamzíků se říká „třída“ a že třídu vodí stará koza. Ta slova nemohl Togen nechat jen tak tiše zaznít a pak odplynout v průzračném vzduchu. Přiložil dlaně k uším, aby jako zkušený šašek naznačil, že dobře neslyšel, a zatvářil se pohoršené, takže něco asi přece jenom slyšel.

„Říká, že třídní učitelka je stará koza?“ zeptal se Chinga. „Za to by měl dostat trojku z chování. Nebo padáka ze všech škol.“

Třeba Togenova poznámka nebyla příliš vtipná, ale zazněla skoro šeptem a ve chvíli, kdy se nesměli smát a v tom bylo velké pokušení. Dusili v sobě smích, ale pak Chingo vyprskl a kdosi jiný se také bublavě rozesmál. Kdyby se mohli smát, třeba by se ani nesmáli, ale byli na lovu kamzíků a nesměli na sebe upozornit sebemenším zvukem, snad se smáli také proto, že to bylo zakázané.

Stará zkušená koza na opačné straně úvalu zvedla hlavu, hvízdla, dupla předními běhy a potom už se celá její třída poslušně rozběhla do stráně, dál od podezřelých hlasů.

„Tak to bysme měli,“ prohlásil Toník otráveně.

„Co teď?“

„Teď můžeme jít domů a hodit Togeno do tůně.“

„Proč právě mě?“ zeptal se Togen a v očích měl uraženou nevinnost.

„Ještě se ptej.“

„Já jsem se nesmál, jen jsem se zeptal – potichu, uznej, že potichu – jestli jsem dobře slyšel, protože to, co jsem slyšel, bylo neslýchané. Kdybys řekl, že hodíme Braťku do tůně, tak to bych ještě chápal, ale proč mě?“

Už se zase mohli smát, ale příhodná chvíle minula a už se nevrátila. Tak skončil první lov kamzíků. Toník ještě nakreslil plán úvalu a místo, odkud vyšlo stádo, Braťka vyznačil do plánu tři pozorovatelné.

„Nejpříhodnější čas na pozorování kamzíků bude odpoledne,“ řekl. „Stádo vychází na pastvu ve tři hodiny. Může přejít úval směrem k nám. Může jít na západní stráň, ale může taky zůstat na okraji úvalu.“

Ukázal ta tři místa v krajině i na plánu.

„Tam všude na ně budem čekat.“

„Dneska?“

„Ne. Dneska se opravdu asi nevrátí.“

„Ale koza může hnát svoje stádo taky dolů,“ namítl Mrouk. Byl to směr, na kterém chyběl trojúhelník pozorovatelné, při pohledu na mapu se zdál otevřený a jako stvořený pro čtvrtý trojúhelník. „To neudělá.“

„Jak to víš?“

„Pásmu lesů se kamzíci v létě vyhýbají.“

„Potom ale může vést stádo také výš k vrcholům.“

„Asi ne. Povede stádo na odpolední pastvu a tam nahoře roste už skoro jenom kamení. Hledá dobrou pastvu a ta je v úvalu.“

„Mladí lidé se hodí spíše na to, aby vynalézali, než aby soudili.“ - Francis Bacon -

Již několik let nahrazuje tato stálá rubrika kroniku ŠESTKY. Zde máme snahu zachytit téměř každou akci, která se v oddíle udála - očima těch, kteří měli potřebu se o své zážitky s vámi podělit.

SNOWKITING - 18.2.2018

(Dazul) .... Dnešní ráno nakonec přibírám zástupce šestkařského roverstva Martina, který si bere svůj snowboard. Na to, že za kite ještě nikdy nejel má odvalu (myslím si), ale jsem rád, že budu mít společníka. Cestou mi oznamuje, že za náma později zřejmě dorazí taťka Pípa s mamkou Bobinou, Leničkou a Míšou.

Využívám cesty, abych svému dnešnímu parťákovi podal pár základních informací o lokalitě Veselský kopec, kde se dnes budeme prohánět za kite.

Nahoře na planině nás vítá mlha. Škoda, líp by se vyhýbalo osamělým stromům a keřům. Nedemokra-

ticky rozhoduju, že první budu jezdit já a Martin se bude dívat, pak se prostřídáme. Na planině už je v hloučku asi sedm lidí – zřejmě nějaký snowkitingový kurs – Veselský kopec je totiž vyhlášený výukový terén, tady fouká skoro pořád.

Natahuju trapéz, roztahujeme a navazujeme kite k hrazdičce, vysvětluju Martinovi jak se váže prusík na koncové uzlíky šňůr vrchlíku atd. Nasazuju lyže, Martin mi zapíná svoji kameru na jeho přilbě, která nyní chrání můj kokos. Zvedám kite, natáčím nalevo, zahraním a jeduůůůů ....

Sviští to docela hezky. Windguru.cz hlásí v nárazech až 16 m/s. Nevzal jsem si nákrčník, a tak si občas musím jednou rukou chránit návětrnou část obličeje, aby mi neomrzla. Malíček pravé ruky je OK, jen občas cítím jak mi v něm intenzivně pulzuje.

V téhle sezóně snowkitinguju prvně, ale příjemně mě překvapuje, že vše probíhá bez problémů. Při téhle aktivitě přijdou vhod zkušenosti z paraglide i plachtění na střediskové plachetnici. Není potřeba naříkat na silný či slabý vítr, stačí jen intuitivně reagovat a bílooranžový kite je pořád a neustále v pohybu.

Překvapení dnešního dne je pro mne jednoznačně Martin. Nikdy za kite nejel, a tak už jeho první jízda je pro mne příjemným překvapením. Jeho výhodou je, že na snowboardu jezdí určitě lépe než já na

sjezdovkách, zkušenosti s malým cvičným kite má, a tak může pilovat jen ovládání vrchlíku.

Ke konci jsem jej už ponechal jeho osudu a šel si uvařit do závětří oběd, bude-li potřebovat pomoc, zavolá mi na mobil.

Dnes jsem "kajtil" přes tři hodiny – až mne začaly bolet svaly a kolena. Martin se nechal tahat určitě aspoň hodinu a půl – má skvělý náběh na to, aby za další 1-2 jízdy mohl jezdit naprosto samostatně. Takže dnešní den se velmi vydařil :-)

Celý článek, více fotek a také sestříhané video, které Martin při "kajtění" natočil, si můžeš prohlédnout na www.oldskauti.cz

VÝPRAVA DO DINOTIC - 23.-25.2.2018

(Kečibuz) Byl pátek 23. února a já jsem vstával v šest hodin, abych všechno stihnul. Na třičtvrtě na sedm jsem byl domluvený s Rexem, že sa sejdem před barákem a půjdem na zastávku. Cestou jsme se stavili do obchodu a na zastávku jsme přišli s menším zpožděním. Nabrali jsme jídlo a jeli jsme směr Vsetín, kde jsme jeli vlakem do Halenkova, kde jsme 15 minut čekali na Rexa, než přijde z obchodu, ve kterém byl pro petrolej, kterou stejně nekúpil. Potom jsme vyrazili na 6 km dlouhou cestu. Když jsme došli, byli jsme tam dřív než ostatní, konkrétně já, Šáša, Martin, Marťa a Rex. Roztopili jsme a snědli si svačiny. Mezitým přišli ostatní a začali sa vybalovat. My jsme šli s Rexem pro vodu, přičemž Rex málem spadl do studně. Potom jsme hráli hry, např. buldoky, Mrazíka a nebo zhasínání svíček. Pak jsme už šli večerät a Verča nám přečetla pohádku a o půl deváté jsme všeci spali.

(Kačka) Dneska už se moc těším, protože jedeme na výpravu do Dinotiv. nejdřív pojedeme autobusem a potom pojedeme vlakem, ale půjdem pěšky 6

km. Ale už musíme utíkat, protože nestíháme. Nahodíme na záda těžké batohy a utíkáme na zastávku. Když jsme tam dorazili, tak jsme si chvíli povídali a potom přijel autobus. Nastoupili jsme a jeli až na Vsetín. Potom jsme všichni vystoupili a šli jsme na vlak, který jel až do Halenkova. Tam jsme vystoupili a šli 6 km pěšky. Za hodinu už nikdo nemohl, ale šli jsme dál. Když jsme došli k chatě, tak jsme si vytáhli přezůvky a šli jsme do chaty. Dalsi jsme si sváču, oblékli se a šli ven. Venku jsme hráli poznávací hru. Pka jsme šli hrát takovou hru, že se celá skupina musela vlézt na igelit. Potom ho otočit a ještě jsme při hrách plnili úkoly. Potom jsme šli na oběd, po něm byl odpolední klid. Pak jsme si oblékli oteplováky a šli jsme ven. Tam jsme hráli buldoky a Mrazíka, babu a ještě další hry. Potom jsme si šli umýt ruce do potoka a šli jsme večerät. Pak jsme šli nahoru a psali jsme články. Za chvíli jsme ale museli jít dolů hrát hry. Pak jsme se uložili do spacáků a šli jsme spát.

(Můrka) Dnes je den, kdy pojedeme do Dinotic. Už

se moc těším. Crrrrrr. Jojo, už vstávám. Pojd' už jedem. Jo. U zastávky už byli skoro všichni. Tak jedem! Deny řekl, že jedem na Vsetín a máme 6 minut na přestup. Jo už jsme ve vlaku. Halenkov, jsme tu! Ale musíme ještě 6 kilometrů. Možná to bylo jenom 6 kilometrů, ale pro nás 3555 kilometrů. Kdy už tam budem ?- otravovali jsme pořád Denyho. A Verču taky. Já už nemůžu. Jooo, už jsme tady. Mňam svačina. Obléknout se a za 5 minut venku. Juchů, hrajem první hry. Seznamovačky. Například zavřít oči a seřadit se podle abecedy. Druhá hra byla stát na igelitu a otočit ho naruby. Potom byl oběd a bylo rizoto, pak odpolední klid, hříčky a psaní článků. Po odpoledním klidu jsme se oblékli a začali hrát odpolední hry - buldoky, Mrazíka a další. Příprava na večeri. Juchů večere. Sním si řízek a samozřejmě se rozdělím s Denym. Pak jsme si udělali večerní hygienu a hráli jsme nahoře tichou poštu. Dobrou.

(Mimoň) Sobota 24.2. - druhý den výpravy.

Ke snídani jsme měli rohlík s marmeládou. Hráli jsme fotbal a na poldy a zloděje. K obědu jsme měli těstoviny s omáčkou. Pak jsme měli odpolední klid. Potom jsme šli na procházku. Na procházce jsme hráli bomba, voda, štronzo a molekuly. Pak jsem šel pomáhat se svačinou. Ke svačině byl rohlík s marmeládou. Pak jsem si dal léky a vyčistil jsem si zuby. K večeri jsme měli chleba s máslem a se salámem a cibulí. Pak jsme hráli tichou poštu. Pak nám Verča četla pohádku a šli jsme spát.

(Jirka) Ráno jsme vstanuli. Šli jsme si vyčistit zuby a nasnídat se. Na snídani jsme měli rohlík s jahodovou marmeládou. Pak jsme šli ven, tam jsme si udělali rozcvičku. Pak na rozběhání jsme si zahráli Mrazíka. Pak jsme hráli čorkni šišku, fotbal a na policajty a zloděje. Pak byl oběd, na oběd byly těstoviny se sýrem a omáčkou. Po obědě následoval odpolední klid. Po poledním klidu jsme šli na místo, kde jsme hráli Molekuly. Cestou jsme hráli bomba, voda, štronzo. Když jsme se vrátili, zahráli jsme hutututu. Pak následovala večere. Na večeri byl chleba se salámem. Pak jsme si zahráli kvíz a tichou poštu.

(Bebi) Ráno jsme vstanuli a šli jsme posnídat. Na snídani jsme měli rohlík s jahodovou marmeládou. Potom jsme šli ven a měli jsme rozcvičku, potom jsme hráli Mrazíka a potom jsme nasbírali 15 šišek a dali jsme je do kruhu a hráli jsme Čorkni šišku. Potom jsme hráli fotbal a pak jsme hráli na policajty a zloděje. Pak byla příprava na oběd. Na oběd byly těstoviny s omáčkou a se sýrem a já jsem si vylila čaj do jídla. Potom byl odpolední klid. Potom jsme šli na procházku a hráli jsme bomba, voda, štronzo a pak jsme hráli molekuly. Když jsme přišli z procházky, tak jsme hráli hutututu a potom byla příprava na svačinu. Na svačinu byl rohlík s marmeládou a bylo to moc dobré. Na večeri jsme měli chleba se salámem, mňam to bylo taky dobré. Potom jsme hráli kvíz a

potom tichou poštou. Pak jsme si vyčistili zuby a šli jsme spát a Verča nám přečetla pohádku.

(Šáša) Poslední den. Ráno mě probudily nejmenší děti, protože se balily už tak brzo. Poté Deny zvolal, že si máme jít vyčistit zuby. Po ranní hygieně byla snídaně. Na snídani byla sýrovočesneková pomazánka s chlebem. Při jezení jsme se dozvěděli, co se bude dít. Potom, co jsme dopapali, jsme si šli my, co ještě neměli sbalený batoh, sbalit. Dobalili jsme, uklidili a po úklidu jsme měli malou svačinku a zahráli si mraky. Byla to opravdu velká sranda! Marťa mezitím co jsme hráli, do kroniky popsala celou výpravu a napsala to velmi dobře a krásně. Poté nám Verča a Deny rozdali tatranku a jablko a vynesli jsme si batohy ven. A vyfotili fotku jako památku na tuhle výpravu. Zařvaři si pokřik a malé děti mohly vyjít. My starší (Kečibuz, Marťa a já) jsme do dokonalosti uklidili chatu. Zamkli a

mohli dohnat ostatní. Už byla jenom cesta domů autobusem. Na zastávce v Ratiboři jsme se všichni rozloučili a šli do svých teplých domovů.

(Dejv) Poslední den výpravy, hodně stupňů pod nulou (mezi -6 - -13°C). Vstali jsme a hned jsme si šli umýt zuby a ruce a zase lehnout a čekat na snídani. Chata už byla pořádně vytopená. Službu měl Kečibuz, Jirka a Eliška. Byl chleba se sýrovou pomazánkou a čaj. Poté jsme se balili. Protože bylo do odjezdu busu z Halenkova na Vsetín hodně času, tak jsme hráli hry. Potom jsme se vydali z údolí Dinotic. Jablko a oplatek na cestu nám bodl. V čekárně jsme čekali skrytí před zimou a někteří si šli ještě koupit něco na zub. Na Vsetín jsme dojeli kolem 14.25h a jeli do Ratiboře. Všichni jsme se vrátili živí a hlavně zdraví.

MALÁ FATRA - JAK JSEM TO VZDAL - 24.2.2018

(Dazul) Nevím, zda je to tím, že se snažíme každou zimní Malou Fatru trochu „vylepšit“, i když balancuji mezi jakousi rutinou a přiměřenou hranicí rizika, ale fakt je, že jsem letos po letech opět vyrazil sám. A sebekriticky uznávám, že moje hranice přijatelného rizika se proti době před čtvrtstoletím razantně snížila – to rád dokážu i tímhle povídáním. Už před lety to Jitmelka komentovala slovy „Dazule – stárneš“ – to jen na dokreslení :-). Takže nechápu, proč nikdo nevyrazil se mnou :-)

Úplně prvně jsem Šútovský vodopád (38 m) viděl při cestě z tábora na Medvědí louce (v údolí u obce Podbiel) v červenci 1989. Oddíl i s vybavením tábora jsme vyslali autobusem naši tehdejší Tělovýchovné jednoty Slovan a s Bodiem jsme vyrazili na kolách. Ještě před tím, než jsme v Martině spolu závodili kdo sní nejvíc kopečků zmrzliny, inicioval Bodie zájezd do Šútova a 4 km zrychleným přesunem k vodopádu – oba jsme tehdy měli relativně čerstvě za sebou dva roky vojny a tak nám to nečinilo problém. Vodopád mne doslova uchvátil. Fakt je, že od té doby jsem jej viděl ještě mnohokrát, ale zatím už nikdy v létě – vždy jen úplně nebo částečně zmrzlý. Se ŠESTKOU jsme prvně ve zdejších ledopádech ložili už v roce 2000. Mezitím jsem zde ale třeba tré-

noval na Pamir nebo zkoušel nechat ložit v ledu vsetínské rovery.

Posledních patnáct let už v ledu nelozím – především proto, že jsem nenarazil na dostatečně zamrzlý vodopád :-). (Ale přesto si jednou za pár let únorovou návštěvu Šútovského vodopádu neodpustím.

Je odhadem mezi pěti a desíti stupni mínus – tedy žádná velká kosa. Jsem v pohybu, a tak mi stačí dvě icebreaková trika a stará fleeska. Sněhu moc není – 10-15 cm, a tak sněžnice z báglu zatím ani nesundávám. Možná je využiju nahoře pod hřebenem. Ale Šútovský potok na užším řečišti je z velké části zamrzlý, kameny čnící z vody jsou oblepeny ledovým pláštěm, splávky jsou plné malých rampouchů a zmrzlou vodou roztodivných bizarních tvarů. Krása.

Škoda, že sebou nemám foťák, dnes bych tady pořídil úžasné fotky malého ledového království. Mobil je lehký a mám jej s sebou všude, ale kvalitní fotku, která má „atmosféru“, se podaří pořádit málokdy, i když vím, že je lepší mít „oko“ než foťák za desetitisíce.

U vodopádu se dlouho nezdržuju, dělám jen foto a mizím po stopě vyslapané podél Šútovského potoka, za mnou brzy dorazí početná skupina rodinných výletníků. Nevím, zda tudy ještě turistická značka vede, mapu s sebou už léta neberu, ale protože tu bývaly i řetězy a žebříky, minimálně tudy vést musela. ....

.... Po více než pěti minutách odhrnování sněhu na kraji skály, konečně nacházím bezpečný chyt pro slezení na skalnaté žebro, po kterém sestup do kaňonu bude asi nejsnadnější. Pokud sklouznou, nebudu mít nohy nad dopadem víc než dva metry, takže riziko snižuju na polovinu. Slézám pomalu, ale bez pádu :-)

Oprašuju bágel od sněhu a nasazuju jej na záda, abych jej po 15-20 metrech a dalších deseti minutách neúspěšných pokusů sundal. Dál korytem úzkého skalnatého kaňonu nemůžu, protože mi v tom zabraňuje nezamrzlá metrová tůň. Možná je místy i trochu hlubší. Skála po obou stranách je téměř kolmá a zčásti pokryta navátým sněhem. Pravý „břeh“ je ale místy méně kolmý a tak mi je jasné, že mám-li postoupit dál, jinudy než tudy to asi nepůjde. Určitě jsme to několikrát taky lezli, ale zatím se tu nikdo nevykoupal, a tak mi detaily překonávání tohoto úseku vymizely z paměti. A když jsem tudy šel sám, tak bylo dno vždy zamrzlé celé + několikanásobně více sněhu, takže nebylo třeba riskovat pád z traverzování nad potokem.

Nahoře, asi další metr a půl nad skalnatou římsou, roste z pukliny jedlička. U kořene má si 7-8 cm, je tedy dostatečně silná, aby mne na chvíli podržela. Na jeden konec šňůry přivazuju složenou hůlku a pokouším se jí prohodit kolem kmene jehličnanu, který mne má zachránit. Daří se mi to asi až na šestý pokus – i když hůlka obletěla kmínek, zapříčila se asi půl metru pod jedlí. A nejde vytáhnout, respektive stáhnout zpátky. Když se mi ale podaří dostat na římsku

a chytit se kmene, můžu pak za sebou nahoru vytáhnout bágel. Šňůru tedy přivazuju k báglu a lezu. Pokud to tyčka neudrží, sklouznou po stěně maximálně 3-4 metry dolů nejdřív na bágel a pak na sníh vedle ledové tůně. Hodně velká šance, že se nevykoupu.

Největším rizikem paradoxně vyhodnocuju neexistenci signálu pro mobil – pokud bych se pochroumal, nedokážu o tom dát zprávu nikomu. Irča samozřejmě ví, kde jsem jel a i kudy půjdu, ví to i Pípa, který zvažoval, že vyrazí taky, ale ti by se po mně začali shánět až zítra. Uvědomuju si, jak se mé podvědomí mění – před třiceti lety jsem o existenci mobilního telefonu nejspíš ani neměl tušení a neexistence signálu by mne nechávala lhostejným. Dnes to v mé konkrétní situaci cítím jako riziko.

Hurá, tůňka je za mnou! S báglem na zádech jsem poslední tři metry po šikmé stěně s navátým sněhem přeběhl, spoléhaje na to, že ten okamžik dopadu a odrazu sníh na stěně vydrží. Vydržel. Jsi dobrý – chválím sám sebe, protože nikdo jiný mne tak dobře pochválit nedovede.

Kráčím zamrzlým korytem potoka výš a výš. Tady v tomto místě je kaňon nejužší a nejhlubší. Stěna nalevo je vysoká kolem padesáti metrů, ta napravo asi deset. Po pár desítkách metrů se kaňon rozevírá nalevo a já vidím několik žlebospár, které se táhnou až nahoru. Táhleta vypadá, že je dostatečně nasněžená a dá se lézt i bez jištění. Nikdy jsem ji nezkoušel zdolat. Ale taky nepamatuju nikoho, kdo by ji v tomto období vylezl – asi se do toho nikomu nechtělo.

Škrábu se po čtyřech prudce nahoru. Sníh dovoluje dělat schůdky a poskytuje tak relativní jistotu před skluzopádem. Dolů se raději nedívám, hledím nahoru. Míjím půlmetrový kmen buku, habru nebo dubu (?), který tady padal z dvacetimetrového obzoru. Pro jistotu zastavuju a vnímám všemi smysly, zda nehrozí pád podobného kmene. Nedokážu explicitně popsat proč vyhodnocuju, že nic takového nehrozí, ale můj instinkt mne propouští k dalšímu výstupu. Docela se zadýchávám a když mobilem pořizuju video, přistihuju se, že mluvím úsporně a spíše tiše. Jsou situace, kdy netřeba mnoho

hlasitých zlatoústých slov. Tohle mi stejně nikdo nevezme, protože to fakt nelze koupit.

Už jsem 2-3 metry pod vrcholovou hranou. Teď už si opravdu potřebuju spočnout. Daří se mi ve sněhu vydupad miniplošinku, která se jeví jako stabilní. Stejně se ale pořád držím aktuálně silnější levou rukou za kamenný výčnělek – pro jistotu. Kousek nad úrovní očí je ve skále jakási nora s půlmetrovým průměrem. Asi bych se do ní bez báglu dokázal vsoukat. Nikde kolem žádné zvířecí stopy ve sněhu ani exkrementy, ale amatérsky to tipuju nejspíš na vlčí skrýš. Pokouším se to nafotit.

Zkoumám posledních pár metrů, než se budu moc přehoupnout přes hranu. A teď to vidím! Ze zdola jsem to samozřejmě vidět nemohl – poslední 2-3 metry skalní stěny jsou pokryté tenkou vrstvou ledu :- (I kdybych měl sebou kladiva nebo ledovcové skoby, v tomhle terénu by mi to bylo prd platné. V několikamilimetrové vrstvě ledu bych ledovcové kladivo stejně nezasekl a skobu nezavrtal. Už tomu rozumím, proč nikdo z mých kamarádů tuhle cestu nevyšel :- (

Na šňůře spouštím bágl pár metrů pod sebe a nalehko slézám náročný úsek bez něj. Nasazuju kletr na záda a pokorně sestupuju dolů hodně prudkým svahem – odhaduju jej na 60 stupňů.

Nahoru po potoce to už nedám. Po řetězech, které tady před lety byly, není ani stopa a skalnatý převis by mne nahnal na kaskádový led, který by mne sice udržel, ale bez maček bych se

na něm neudržel já. Takový sedmimetrový nekontrolovatelný tobogán zamrzlým vodopádem dolů by nemusel dopadnout dobře. Tady končím. Bez partáka to zkuset dál by fakt bylo brutální riziko. Otáčím to a pokračuju v sestupu na dno kaňonu.

Hledám, zda by někudy přece jen nešlo vylézt nahoru a obejít kaňon po hřebínku, ale i když některé cesty vypadají nadějně, vždy nakonec pohledem narazím na úsek zledovatělé skály, kterou bych nezvládl. A tak pokorně kráčím korytem zpět po proudu Šítovského potoka.

Rup – a pravá noha je uvězněna po kotník pod ledem. Rychle ji zpod ledu vytahuju, ale pocit vlhkosti mám. Naštěstí to není tak hrozné – přes botu se voda tak rychle nemohla dostat a návalek propustil přes límec boty jen tolik vody, abych to pocítil, ale nijak mne to neohrozilo. Když se budu pořád pohybovat, nic mi nehrozí.

Horší je to s mojí pravou rukou – uvědomuju si, že malíček vůbec necítím, jak jej mám zmrzlý. Ostatní prsty se zdají být v pořádku, začínám pociťovat ten příjemně – nepříjemný zvláštní pocit, občas se mění v bolest, kdy omrzlé prsty přicházejí do normálního stavu. Ale malíček nic. Jen mám pocit většího ohniska bolesti v jeho těsném okolí. Možná jsem si neměl tu dlahu před středěční operací sundávat (mám na něm přetržené vazy a budou mi je na plastice sešívát). Jenže na dlahu bych nedokázal nasadit rukavici ...

Celý článek, více fotek a video, je na www.oldskauti.cz

24. března 2018

POMOC

pro Dětské bezbariérové centrum Březiny
- velký úklid, opravy, natírání, přeskládávání, ...
Strava i vkladné slovo zajištěno.

Prosím, dej vědět Denymu (736 422 974) nebo Dítě (731 527 143)
zda s tebou může počítat.

začínáme v 7:30
předpokládaný konec v 18:30

PLÁNOVANÉ AKCE

27.4.2018 Oddílovka

23.3.2018 Oddílovka

4.5.2018 Oddílovka

24.3.2018 Brigáda v Březinách

**5.5.2018 Družinové výpravy +
Závod světlušek a vlčat v Lačnově**

**30.3. Oddílovka NENÍ - velikonoční
prázdniny**

11.5.2018 Oddílovka

18.5.2018 Oddílovka

6.4.2018 Oddílovka

19.5. Memoriál RNDr. Rudolfa Plajnera
(kdo by se rád zúčastnil, více informací najde
na <https://www.facebook.com/PlajnerMemorial/>)

7. a 8.4.2018 Družinové výpravy

25.5.2018 Oddílovka

13.4.2018 Oddílovka

26.5.2018 Sjíždění Bystřičky

20.4.2018 Oddílovka

21.4.2018 Ivančena

Společná výprava světlušek a vlčat "DO LESA". Kdy: neděle 8. dubna 2018

Sraz: v 9.00h u ratibožské klubovny (za každého počasí) Konec: v 15.00h tamtéž. S sebou: deník, tužka, uzlovačka, šátek, KPZ, svačina a pití + špekáček a chleba, pláštěnka, dobré boty a oblečení podle počasí.

RAFTOVÁNÍ NA BYSTRÍČČE

kdo přijde, ten jede

sobota 26.května 2018 v 8:00

 oldskauti.cz

Na vzniku **ŠESTÁKU číslo 143** se podíleli: Janina, Kikina, Kečibuz, Kačka, Můrka, Mimoň, Jirka, Bebi, Šáša, Dejv, Dita a Dazul.

Toto číslo ŠESTÁKA je určeno pro : .....